

му ли е приятен? Знае ли да плува във водата, или да хвърка добръ във въздуха? Нищо подобно!“

— „То не може съ нищо да се похвали,“ продължила патицата, „и азъ не мога да разбера, какъ господарката може да държи такова едно безполезно животно въ двора си!“

— „Слушай“, рекълъ паунътъ; „ще ти кажа нѣщо, което трѣбва да запазишъ въ тайна! Да се постарамъ да прогонимъ кокошчето отъ двора; тогава ние оставаме господари. Храната, която сега то получава, ще бѣде наша!“

— „Да, да направимъ това!“ рекла патицата. „Но какъ да извършимъ тая работа, та господарката да не ни узнае?“

— „Остави всичко на мене“, рекълъ паунътъ. „Азъ скоро ще го прѣмахна!“

Слѣдъ тоя сговоръ паунътъ хвъркналъ на своето дърво, а патицата се прибрала задъ дъскитѣ, обзета отъ злорадство за скорошното пропждане на бѣдното кокошче.

Прѣзъ нощта, когато всичко се успало, стариятъ султанъ, господарското куче, пуснатъ отъ веригата, се разхождалъ на стража по двора. Отивалъ съ тихи стѣпки по всички ягли, за да види нѣма ли нѣщо обезпокоително.

Паунътъ хвъркналъ отъ дървото и слѣзълъ на градинската стрѣха.

— „Добъръ вечеръ, Пауне!“ рекло му кучето. „Какво правишъ толкова късно тука?“

— „Има да ти говоря нѣщо“, отговорилъ паунътъ, „което денѣ не мога да кажа лесно!“

— „Казвай!“ рекло кучето.

— „Не знамъ дали си заблѣжилъ“, почналъ паунътъ, „какво лошо животно е кокошчето. Човѣкъ не би повѣрвалъ това — то изглежда тѣй кротко и невинно. Ала то ни е клеветило прѣдъ господарката, за да изпадне въ немилость прѣдъ нея! Не си ли видѣлъ, какъ отъ нѣколко деня господарката го абикаля и му дава най хубавата храна? А а насъ? Нищо! Не е ли това за ядъ?“

— „Да, това е право,“ рекло кучето, „ако всичко, що казвашъ, е истина; ала какво можемъ ние да сторимъ?“

— „Това ще ти кажа!“ отговорилъ паунътъ. „Трѣбва да пропдимъ кокошчето отъ двора; тогава ние ще останемъ господари и ще получаваме храната, която сега господарката дава нему!“

— „Но какво трѣбва азъ да правя?“ попитало кучето.

— „О, твърдѣ много“, рекълъ паунътъ. „Ти трѣбва да ни помогнешъ да прогонимъ кокошчето!“

— „И какъ трѣбва да извърша това?“

— „А, това е лесно,“ рекълъ паунътъ. „Утрѣ рано, щомъ кокошчето стане — то става рано, за да помислятъ, че е много трудолюбиво — ти го погни, като че ли искашъ да го разкъсашъ; то ще се уплаши и ще избѣга, безъ да посмѣе да се върне пакъ!“

— „Слушай!“ изръмжало кучето. „Тая работа ми изглежда твърдѣ подозрителна. Да-